

25. (MÁTYÁS KIRÁLY ÉS A CIGÁNY BÉRES)

Vót egy gazda cigány. Azt írta a háza végire:

– Nincs sömmire sömmi gondom.

Mátyás királ möglátta, hogy mi van a cigán házán kiírva. Elővette a cigánt:

– Hogy merté ijét kiírni ijen szűk esztendőbe? – mondta Mátyás királ. – Ha nincs gondod, majd adok én! – gondolta magába.

Akkor adta föl:

– No, cigán, ha ki nem tanárod, még én visszagyüvök, hogy hun a világ közepe, akkó vége az életödnek! Móg hogy én mit gondolok? Hogy én mijön állok?

A cigán nagy gondságba esött. Se inni, se önni nem tudott a nagy gondtú.

Azt möglátta a cigán bérösse, aszongya:

– Uram, mí búsulsz te?

– Ús se segíts te azon!

– Dehogynem! – aszongya. – Segítek ín!

– No, ha segíts te a bajon, neked adom a lányomat felesígül! Móg ha meghalok, neked adom az egísz vagyonomat!

Visszaéerközött Mátyás királ. Akkor a cigán bérös ki-lépött a cigán elébe.

Asz kérdözi a cigántul Mátyás királ:

– Nohát, cigán, kitanátad-e mán, hogy hun a világ közepe?

Aszongya a cigán – mögverte a lábával a földet – aszongya:

– Itt van, uram, itt!

– Hát a másikat, hogy mit gondolok én?

– Azs gondolja kiráj ífilsége, hogy a gazsdájával beszél, pedig csak a bíressivel.

Akkó mondta:

– No, ha ki nem tanárod, hogy én mijön állok, vége az életödnek!

– A cipőtalpán, uram a cipőtalpán! – Igaza vót, azon állt!

Igy a cigán bérös feleségül kapta a gazda cigán lányát, oszt később elkapta az egész vagyomját.